

54 ^и хъ стапи-тъ имъ. И Давидъ зѣ главж-тѣ на Филистимеца, та іж донесе въ Ерусалимъ: а оржжия-та му тури въ шатъ-тѣ си.

55 А когато видѣ Саулъ Давида че излазише противъ Филистимеца, рече на Авениира началика на воинство-то: Авениир, чий е синъ тойзи момъкъ? И Авениир рече: Да е жива душа-та ти, царю, не 56 знаиш. И рече царь-тъ: Попытай ты, чий 57 синъ е тойзи момъкъ. И като ся върнахъ Давидъ, слѣдъ като порази Филистимеца, зѣ го при себе си Авениир, та го приведе прѣдъ Саула: и глава-та на Филистимеца бѣше въ ржж-тѣ му. И рече му Сауль: Чий си синъ, юноше? И отговори Давидъ: «Синъ на рабъ-тъ ти Йесея Внелемецъ-тъ.

ГЛАВА 18.

1 И като съврши да говори Саулу, «душа-та на Йонаеана ся съврза съ душаж-тѣ на Давида, и възлюбли го Йонаеанъ какъ 2 то истж-тѣ си душа. И зѣ го при себе си Сауль оизи денъ, и го не остави да ся 3 върне вече въ бащинъ-тѣ си домъ. Тогазъ Йонаеанъ направи уговоръ съ Давида, защото го обичаше както истж-тѣ си душа. И съблѣче Йонаеанъ мантеж-тѣ си којкото имаше на себе си, та іж даде Давиду, и дрехи-тѣ си, дори до истигъ-тѣ си мечъ, и лжкъ-тѣ си, и поясъ-тѣ си.

5 И излазише Давидъ на всяждѣ дѣто го пращае Сауль, и обхождаше ся разумно: и постави го Сауль надъ ратни-тѣ мажкѣ, и той бѣше угоденъ прѣдъ очи-тѣ на всички-тѣ людѣ, а още и прѣдъ очи-тѣ на Саулови-тѣ служители.

6 А като идѣхъ, когато ся врапчаше Давидъ, отъ поразене-то на Филистимеца, излазиехъ жены-тѣ отъ всички-тѣ Израилеви градове, та пѣхъ и хоро играехъ, въ посрѣдніе на царя Саула, съ тѣшанъ, съ радостъ, и съ кимвалы: и джени-тѣ които играехъ отговаряихъ единъ на другъ, и думахъ:

«Саулу порази тысячи-тѣ си,
А Давидъ тмы-тѣ си:

8 А Сауль ся разсърди много, и това слово ся видѣ неугодно прѣдъ очи-тѣ му и рече: Давидъ отдаохъ тмы, а менѣ отдаохъ тысячи: и що му остава вече очи-тѣ царство-то? И отъ онзи денъ и послѣ, Сауль гледаше Давида съ лошо око.

^и Вижъ Гл. 16; 21, 22.

^и Ст. 54.

^и Ст. 12.

^а Быт. 44; 30.

^б Гл. 19; 2, 20; 17. 2 Цар. 1; 26. Втор. 13; 6.

^и Гл. 17; 15.

^з Исх. 15; 20. Суд. 11; 94.

^и Исх. 15; 21,

^и Гл. 21; 11. 29; 5.

^и Еккл. 4; 4.

^и Гл. 15; 28.

^и Гл. 16; 14.

^и Гл. 19; 24. 3 Цар. 18; 29.

^и Дѣян. 16; 16.

^и Гл. 19; 9.

^и Гл. 19; 10. 20; 33. Прит.

^и 27; 4.

^и Гл. 15; 29.

10 И на утрѣшишъ-тѣ денъ «изпадиц духъ лукавъ отъ Бога на Саула, и пророчествуваше верѣдъ домъ-тѣ си: и Давидъ съврѣше съ ржж-тѣ си, както всякой день: «а копѣ-то бѣше въ ржж-тѣ на

11 Саула. И хъвъри Саулъ копѣ-то и рече: Ще поразиц Давида дори до стѣнж-тѣ. Но Давидъ ся уклони отъ прѣдъ него два пъти.

12 И «убоя ся Сауль отъ Давидово-то лице, понеже «Господь бѣше съ него, а

13 ^и отъ Саула бѣше ся отдалечилъ. За това го отдалечаваше Саулъ отъ при себе си и постави го тысяченачалникъ: и излазише и влазише прѣдъ людѣ-тѣ. И обхождаше ся Давидъ разумно въ всички-тѣ

15 си пѫтища: и «Господь бѣше съ него. За това Сауль, като гледаше че Давидъ ся обхождаше съ голѣмъ разумъ, боеше ся

16 отъ него. А всички Израилъ и Йуда оѣздаха Давида, понеже излазише и влазише прѣдъ тѣхъ.

17 И рече Сауль Давиду: Ето по голѣмата ми дѣщера Мерава: ^и неѣж ще ти дамъ за жени: само бѫди ми юнакъ, и уратувай въ брани-тѣ Господин. Защото рече Сауль: «Нека не бѫде ржка-та ми въръзъ него, но ржка-та на Филистимци-тѣ не-

18 ка бѫде въръзъ него. И рече Давидъ Саулу: «Кой съмъ азъ? и кой е животъ-тѣ ми, и кое въ домородие-то на отца ми между Израила, та да станя царски зеть?

19 Но въ което време Мерава Сауловата дѣщера трѣбваше да ся даде Давиду, та ся даде на «Адрѣла «Меолаенина за жени,

20 ^и А Михала Сауловата дѣщера обычаше Давида: и извѣстихъ това Саулу: и

21 това нѣщо му биде угодно. И рече Сауль: Ще му іж дамъ, ^и за да му бѫде примка, и ^и да бѫде върху му ржка-та на Филистимци-тѣ. Заради това рече Сауль Давиду: «Днесъ ще ми бѫдешъ зеть за вторж-тѣ. И заповѣда Сауль на рабъ-тѣ си, и рече: Говорѣте тайно Давиду, и речѣте: Ето, царь-тѣ ти има въ благоволение-то си, и всички-тѣ му служители тя обичатъ: сега прочее стани зеть на царя.

23 И говорихъ Саулови-тѣ служители тѣзи думы въ уши-тѣ на Давида. И рече Давидъ: Просто нѣщо ли ви ся види да стане нѣкой царски зеть? А азъ съмъ че-ловѣкъ сиромахъ, и нищоженъ. И Саулови-тѣ служители му извѣстихъ и рече:

25 Кожъ: Това казува Давидъ. И рече Сауль: Така ще речете Давиду: Царь-тѣ ^и не

^и Гл. 16; 13, 18.

^и Гл. 16; 14. 28; 15.

^и Числ. 27; 17. 2 Цар.

^и 5; 2.

^и Быт. 39; 2, 3, 23. Иис. Нав.

^и 6; 27.

^и Ст. 5.

^и Гл. 17; 25.

^и Числ. 32; 20, 27, 29. Гл.

^и 25; 28.

^и Ст. 21, 25. 2 Цар. 12; 9.

^и Вижъ Ст. 23. Гл. 9; 21.

^и 2 Цар. 7; 18.

^и 2 Цар. 21; 8.

^и Суд. 7; 23.

^и Ст. 28.

^и Иис. 10; 7.

^и Ст. 17.

^и Вижъ Ст. 26.

^и Быт. 34; 12. Иис. 22; 17.